

Het oversteken van de Styx

Het oversteken van de Styx

Herstel van Ziel-verlies

Jeanette Ytsma

Voorwoord

Met dit boek kom ik naar buiten met zeer persoonlijke dromen en ervaringen. Ik verwoord hierin mijn eigen ervaringen. Hierbij gebruik ik taal, woorden als medium wanneer ik verhaal over de dingen die mij bezighouden, over dat wat mij bezielt.

Ik heb dit opschrijven van dit boek op mijn eigen manier gedaan, ik zou niet anders kunnen en ook niet willen. Maar bovendien heb ik geprobeerd om een ander toegang te geven tot mijn gegroeide inzichten en weten. Zoals ik ook in mijn beeldend werken de bedoeling had om in materie neer te zetten, gestalte te geven aan datgene wat mij bezighoudt en boeit in mijn leven. Dat wat leeft in mijn binnenwereld. Daarbij mijn eigen interpretatie vasthoudend over hoe ik dat wil en in wat voor vormgeving dan ook. Bij het beeldend werken ben ik zeer eigenzinnig in het niet luisteren naar aanwijzingen van docenten of medekunstenaars. Ik had het beeld al gezien in mijn hoofd of droom. Wat iemand anders ervan vond of ervan begreep liet me koud.

In dit boek doe ik wél moeite om mijn wereld inzichtelijk te maken voor de lezer. Het is een poging ook tot kennisoverdracht, met de bedoeling een handvat aan te reiken om in het eigen leven makkelijker bij de balans in jezelf te komen en deze te herstellen.

In de laatste periode van het nakijken en redigeren kwam de wens bij me op om meer te lezen van Marie-Louise von Franz.

Zij is één van de vrouwen die geïnterviewd worden op de dvd over C.G. Jung. Eén van de naaste medewerkers en collega's van hem. Ik ben, sinds ik de dvd zag, altijd zeer geboeid geweest door haar kijk en uitleg op de mens vanuit de psychologie.

Afgelopen zaterdag ben ik naar de boekwinkel gegaan en heb ik twee boeken van haar besteld. De week erna had ik tijd om ze op te halen.

Ik begon met haar boek *De werkelijkheid in het sprookje*.

Meerdere keren haalt zij C.G. Jung aan. Zijn uitspraak over authenticiteit bijvoorbeeld, die zeker ook geldt voor mijn boek. Het zijn in dit geval mijn wereld, mijn dromen en werkelijkheid, die ik hier in dit boek opgeschreven heb.

En zoals ook Krishnamurti schrijft: 'Er is niet zoiets als "De Waarheid", het is nooit meer dan je eigen waarheid.' Dat deel ik graag met de lezer in dit boek.

Het opschrijven heeft voor mij nog een functie gehad, namelijk het naar buiten komen met onconventionele gedachten, met je dromen en inzichten, is heel belangrijk. Met geheimen, die jezelf bijblijven, die van groot belang zijn voor jezelf. Ook dit benadrukt Marie-Louise von Franz in haar werk.

Die ervaringen en dromen die zo'n grote impact op jezelf, je zienwijzen en je leven hebben gehad. Die maakten dat je het roer in je leven compleet omgooide. Zodat je naasten je niet herkenden soms. Het heeft met trouw aan jezelf te maken, dit vasthouden. Vrouwen zijn vooral in hun vroege jeugd jaren geïndoctrineerd om in de compensatie te gaan. Anders word je afgewezen en niet 'lief' gevonden. Er blijft als je daaraan toegeeft niets van je 'eigen zijn' over.

Nadat ik me indertijd verdiepte in het leven van Hildegard van Bingen begreep ik ook al beter dat het niet uitkomen voor jouw eigenheid neurotiserend is en zelfs fysiek ziek makend. Zoals dit ook in het leven en werk van Hildegard zelf tot uiting gekomen is. Er is moed voor nodig geweest om, zoals Hildegard in de middeleeuwse tijd waarin zij leefde, toch keizers en pausen op de vingers te tikken in brieven en daarmee in de publiciteit te komen.

Ook Martin Luther King Jr. zegt dat met de volgende woorden:

*“Our lives begin to end the
day we become silent about
things that matter.”*

In dit geval dus, wat belangrijk was en is voor mij.

Ik heb het opgeschreven...

*Door geluk te scheppen,
vervullen wij ons levensdoel.*

Hazrat Inyat Khan

Inleiding

Het oversteken van de Styx is een begrip uit de Griekse mythologie.

Behalve dat Styx de betekenis kan hebben van één van de vijf rivieren uit de onderwereld staat het ook voor 'moeras'. In het boek I Tjing ¹ het oude Chinese orakelboek, wordt ook in meerdere hexagrammen het moeras symbolisch gebruikt.

In april 2018 had ik een droom en hier, in deze droom, is het duidelijk de rivier voor mij, de Styx. Bij het ontwaken bleef ik toegang houden tot deze droom.

Droom

Ik was in een boot gestapt en ging een tocht maken over de rivier. Het bootje hield niet over, 't was een wat lek, oud geval. De bedoeling was om naar de overkant, naar de andere oever over te steken met dit krakkemikkige geval. Het kostte grote inspanning, maar uiteindelijk belandde ik aan de andere oever van de rivier, waar ik uit de boot stapte.

Om deze droom voor mezelf levend te houden, besloot ik een vaartuig te maken.

Ik zocht naar iets wat de eeuwenlange tocht uit kon beelden, wilde iets maken ook, met een natuurlijke uitstraling. Een boot. Het materiaal voor het vaartuig liet zich vinden: achter de camping, waar toen mijn caravan stond, vond ik de drakenkop van hout in een waterpoeltje, waar de stobbe jarenlang in het water had gelegen. Dat knoestige stuk hout kon het boegbeeld worden, een monster dat alles af zou schrikken, dat de mens in de boot angst kon aanjagen of kwaad wilde doen. Maar wat voor een model?

Dit moest wel een eeuwenoude uitstraling hebben.

Spontaan ging ik op een zondagochtend met de trein naar het Rijksmuseum van Oudheden in Leiden, in de veronderstelling dat ik daar vast wel één of ander voorbeeld van een oude Vikingsboot zou kunnen vinden of iets Egyptisch. Ik zocht een hele tijd en slaagde uiteindelijk, vlak voordat ik weg wilde gaan, door er mijn idee van het vaartuig in miniatuur te vinden.

Een meer vlot dan boot geval, wel met zeil, waarmee de Polynesiërs al eeuwenlang de oceanen bevaren.

Als basis voor de boot vond ik op een scheepswerf een prachtig stuk hout dat eerder een onderdeel was geweest van een oude, houten tjalk. Voor het éézijdige vlot, haast een catamaran, sneed ik bamboe uit mijn eigen tuin. Deze bamboestokken bond ik met mooi, geknoopt touwwerk aan elkaar tot een raster; het vormde samen met de zware balk de bodem van het schip. Hierop legde ik een van fossielen en botten gemaakte figuur van een mens.

Het bevaren van de Styx staat voor mij symbool voor de tocht in de eigen boot door het leven, om veilig bij de uiteindelijke bestemming te komen, de dood, waarbij ik de kans loop buiten de boot te vallen door traumatische ervaringen en beschadigingen van al overledenen, levenden, of wat dan ook, welke ik onderweg kan oplopen, die maken dat ik delen van mijzelf onderweg kwijtraak.

Ik loop de kans mezelf helemaal te verliezen of minder ingrijpend, gedeeltes van mijzelf, van mijn ziel. Het zogenaamde Ziel-verlies², veroorzaakt door de klappen die het leven met zich meebrengt. Zoals ook te zien is op de prachtige ets van Gustave Doré. Vooral aan de mensen die uit de boot gevallen zijn.

Met dit boek wil ik je uitnodigen om mee te gaan op een gedeelte van mijn boottocht, die ik beschrijf in dit boek *Het Oversteken van de Styx*, waarin te lezen is, hoe ik omging met mijn Ziel-verlies. Wat er in mijn leven aan ziel-delen dreigde verloren te gaan en hoe ik de innerlijk krachten van mijn ziel ophaalde, zodat ik deze opnieuw tot mijn beschikking kreeg.

Op welke manieren het herstellen te werk ging, wat ik vond om me te helpen bij mijn spannende tocht over de rivier.

Zodat ik landde in de stilte na de storm...

Rutielkwarts

Rutielkwarts werd vooral door de oude Grieken vereerd. In de Griekse mythologie geloofde men dat het kiezelzand en de keien op de bodem van de Styx bestond uit deze halfedelsteen. Deze rutielkwarts gaf aan het water van de rivier de kracht om vloeiend, soepel te kunnen stromen en ...

*het hielp de Goden om
hun beloftes na te komen.*

Inhoud

Voorwoord	7
Dankwoorden	10
Inleiding	13
Rutielkwarts	16
Bezoek van Uil	18
Op Bali	32
Aankoop kleuterschool	45
Het verlies	60
Preventie	72
De Caribische cruise	81
Soul Retrieval	108
Nieuwetijds kinderen	122
Zware energie	137
Over angst die weggaat: Soul making	149
Mijn zusters verjaardag	164
Het innerlijke Kind	175
Thuis 7 december 2014	188
Peruaanse reizen	202
De stilte van het Fochteloërveen	216
Eindnoten	225

Bezoek van Uil³

Alles begint met een verhaal

Vanmiddag kwam mijn neef op bezoek. Meestal is hij druk bezig, maar nu wilde hij iets met mij bespreken. Over de familie en hoe ze mij zien: 'Zij, met haar pendelen en een winkel in stenen.' 'Snap jij iets van haar?'

Ikzelf ben, voor de zoveelste keer, bezig met die dvd over C.G. Jung, Passions of the Soul⁴. Een productie van het Ikon. Voor mij een heel belangrijke documentaire. Afgezien van C.G. Jung zelf komen ook meerdere vrouwen aan het woord in de interviews, die een diepe invloed op mijn denkwijze hebben gehad.

Toen neef vertrokken was, pakte ik de box met de cd's nogmaals en las opnieuw de achterkant met de volgende informatie, dat er op de tweede cd een documentaire staat over de werking van de hersenen en het verhaal van San Sapiel, een Amerikaanse Indiaan, die zijn dromen met een medicijnman bestudeerde.

Droom

Dat brengt terug die beslissende droom, die ik had in 1987, mijn zoon was toen 4 jaar. Ik bracht hem elke dag naar de Montessori⁵ kleuterschool, die in een heel klein dorp stond, 40 kilometer rijden bij ons vandaan. Ik droomde, meerdere malen, deze droom:

'Ik reed met een flinke vaart op de snelweg. Voor mij uit reed een bus, andere keren een trekker. Met mijn grotere snelheid wilde ik ze passeren, dus draaide ik aan het stuur om naar links te gaan en zo in te halen. Maar het stuur van de auto reageerde niet.' Doodsbang werd ik dan wakker.

Ik ging op mijn auto letten als ik ermee reed, maar ik merkte niets vreemds. Toch ging ik naar de garage en vroeg om te kijken of er soms iets mee was. Bij het ophalen 's avonds zei de monteur: "Ik heb niets afwijkends kunnen vinden."

Maar ik droomde opnieuw dezelfde droom...

En ook voelde ik tijdens het dagelijkse autorijden, af en toe, heel even maar, bij het maken van een erg scherpe bocht als ik van de zandweg waaraan we woonden de verharde weg op reed, iets vreemds bij het draaien aan het stuurwiel. Niet altijd, soms.

Ik lette heel goed op. Ik vertrouwde het niet en maakte opnieuw een afspraak met de garage, waar ik altijd naartoe ging. Weer werd ik gebeld dat ik de wagen op kon halen met de mededeling dat de monteur opnieuw niets afwijkends had kunnen vinden. Toen ik de auto kwam ophalen, zag de monteur mijn bezorgdheid en zei tegen me: “Waarom, ik weet het niet, maar ik vind dat ik toch nog een proefritje met u moet maken.”

Ik was hier blij mee en stapte bij hem in de auto. En zo reden we een tijdje, eerst door het dorp, dan even de snelweg op en toen weer terug naar de garage.

Maar onderweg was er weer niets afwijkends te merken aan de auto. Totdat de monteur opeens, midden in het dorp, we waren al vlak bij de garage, naar een parkeerplaats aan de kant van de straat reed, uitstapte en de motorkap optilde. Hij boog zich diep over de motor en verdween zo uit mijn zicht. Richtte zich toen weer op, klapte de kap dicht en ging naast me zitten.

Hij zei: “U hebt heel veel geluk gehad. De ring waarin de staaf van het stuurwiel vastgeklemd zit, is gebroken. Als u heel snel een bocht had moeten nemen dan zou de auto niet gereageerd hebben op uw draaien aan het stuur, en u zou op een voertuig dat voor u reed of wat dan ook gebotst zijn.” Voorzichtig sturend reed hij daarna langzaam terug naar de garage.

Sinds die tijd heb ik begrepen dat mijn dromen informatie kunnen bevatten die van belang is. Soms, als ik in een dilemma verkeer en iets niet goed weet, gebruik ik dit vermogen bewust en ga met mijn vraag slapen met de bedoeling om er over te dromen. Ik neem mijzelf hierin zeer serieus. Het heeft immers het leven van mij en mijn zoon beschermd.

Ik heb veel aan gaven meegekregen en langzaamaan heb ik die geïntegreerd in mijn leven. Mijn opvoeding heeft me hier niet bepaald op voorbereid, mijn familie heeft me hierbij niet, tot aan de dag van vandaag, behulpzaam kunnen zijn. Deze droom heeft wel gemaakt dat ik bij mijzelf te rade ga en het daar ook bij houd, hoe vreemd het soms in eerste instantie ook is, het is wel wat het is of hoe het gaan moet.

Ik ben heel blij met dit nieuwe notebook. En zeker weten, ik ga een boek schrijven en hopelijk ook publiceren.

De reis

Gisteren kreeg ik een brief van Essent met de jaarafrekening. Gelukkig een goed bericht. Ik had te veel betaald en zou voor 13 november 217,68 euro teruggestort krijgen op mijn bankrekening. Mijn eerste plan was om dit eens fijn te gaan besteden door een nieuw vloerkleed te kopen. Maar dat plan liet ik al snel weer vallen.

Over veertien dagen zou ik voor bijna drie weken op vakantie naar Bali gaan. Ik zou amper van een nieuw vloerkleed kunnen genieten voordat ik wegging. Maar als ik op het mooie Bali foto's wilde maken, dan was misschien een tablet wel erg leuk. Ik zou de opnames goed kunnen bekijken. Ik pendelde dat ik tot 475,00 euro kon besteden. En ik zou een geschikte tablet kunnen vinden in Hoogeveen. In dezelfde straat waar die fotografiewinkel ook is.

Ik ben gelijk de volgende ochtend om half negen op pad gegaan. Er zou eens wat tussen kunnen komen. Of ik toen al begreep dat ik er ook op schrijven ging, weet ik niet meer. De winkel van de fotograaf vond ik snel, met de parkeerplaats om de hoek. Op mijn vraag of ze ook tablets verkochten, werd ik naar de computerwinkel aan de overkant verwezen.

De straat oversteken dus. Maar ik was nog te vroeg, de winkel was nog gesloten en ik ben eerst maar op zoek gegaan naar een geldautomaat om het benodigde geld te pinnen. Aan de overkant van de straat was ook een fantastische viswinkel. Ik besloot daar alvast een haring en wat andere lekkere vis te gaan kopen om terug in huis gezellig te gaan koken.

Toen opnieuw een kijkje bij de pc-winkel, de lichten waren nu aan en er liepen enkele jongelui rond, maar helaas, de deur was nog steeds op slot. Een van de jongens die er werkten kwam met opgestoken hand naar de entree lopen, en wuifde met zijn hand, maar toen hij mijn teleurstelling zag, opende hij toch de winkeldeur en zei: "U mag wel binnenkomen, maar we kunnen u nog niet helpen."

Mijn blik viel onmiddellijk op een tablet, een Apple. Je kon hem trouwens ook niet missen. Maar de Apple had geen toetsenbord, en ik begreep opeens dat ik erop wilde gaan typen. Ik heb toen verder gezocht toen naar een combinatie van fotograferen en tekstverwerken. Rechts zag ik iets kleins staan. Erboven stond de aankondiging: pc. Mijn keuze was gemaakt en ik vertelde dat aan de winkelbediende, die antwoordde, 'dat Windows nog wel geïnstalleerd zou moeten worden op de kleine tablet.' De jongen die me hielp bood aan Windows gelijk voor me te installeren. Als ik aan het eind van de ochtend terug zou willen komen, dan was het wel klaar.

En zo zit ik dan met het witte, elegante dingetje op mijn schoot te schrijven. Zojuist terug van het geld pinnen voor de inentingen van de kleine pups. Ja, dat is het nieuwste in mijn leven. Een kleine pup, die ook niet uitgroeit tot grote hond, maar klein blijft: een kruising tussen een Shih tzu en een Maltezer leeuwje. Het wordt Boomer genoemd. Ik ben 66 jaar en hoop in de 80 te worden. Op het ogenblik heb ik een grote hond, Shasta, een Collie, zij wordt in januari 7 jaar. Dat is voor een Collie al een hele leeftijd. Ik moet er niet aan denken om geen hondje te hebben.

Ten eerste: je moet elke dag met een hond naar buiten en dat doe je niet zo makkelijk als het regent, waait of koud is. Juist omdat ik ouder word, vind ik het in de buitenlucht zijn heel belangrijk. In wat voor weertype dan ook, ik leef altijd op zo gauw ik buitenlucht in adem.

Ten tweede: een hond is zulk goed gezelschap, een echte kameraad. Je kunt ermee spelen en om lachen. En natuurlijk ervoor zorgen. Ook boos op worden! Onlangs las ik in een quote van de Dalai Lama⁶ dat compassie zo helend is...

Maar hoe loste ik de praktisch kant op. Het eerste jaar kan een klein hondje eigenlijk niet naar een dierenpension. Als ik met vakantie wilde gaan, zou dus een andere vorm van oppas nodig zijn.

Een paar weken later, organiseerde ik een workshop met als onderwerp:

‘Ziel-verlies, hoe heel ik dat.’

Een van deelnemers was een al oude bekende. Ik ken haar en de familie al jaren. Het is al heel lang een onderwerp van discussie, dat ze een hondje willen, vooral haar dochtertje wil dat zo graag. Maar er speelt daar ook het probleem mee: hoe gaat dat lukken, als vader en moeder allebei een drukke baan hebben?

Na de workshop ging ik wat rondsnuffelen op Marktplaats, nadat ik ook nog eens op deze zondagochtend in het bos, terwijl ik liep met Shasta, een klein wit hondje rond zag draven. Het baasje was nergens te zien. Toen dacht ik: geen probleem, hier is je nieuwe baasje. Maar dat ging niet door. Er kwam een jonge vrouw aan lopen, de kleine rakker draafde erop af. Dus toch niet verdwaald, dacht ik teleurgesteld. Het maakte me wel duidelijk, dat ik wel een ‘hondenwens’ had. We maakten een praatje en ik vroeg wat voor ras het was.